

Emanuel vilde sig noget; men hans Tanker var bleven uvant med at bevæge sig i Spring, og endnu før han havde faaet en Sætning samlet, tog Frøken Ragnhild igen tilorde.

„Men lad os ikke tale om mig. Det er et saa forskrækkelig uinteressant Emne, forsikrer jeg Dem. Derimod maa De fortælle mig lidt om Dem selv. De har da altsaa virkelig i otte lange Aar levet her uden nogensinde at føle Savnet af de nu saa ilde berygtede Civilisationens Goder . . . af lidt god Musik f. Eks. . . . Ikke engang af min lille schubertske Lærke-Etude, som De dog i sin Tid — kan De huske? — holdt saa meget af?“

Hun havde, mens hun talte, set hen paa ham over sin Parasols elfenbenshvide Skaft og igen i Blik og Smil udfoldet al sin Elskværdighed. Emanuel bevarede standhaftig sin Tilbageholdenhed og svarede alvorlig:

„Jeg har ondt ved at forstaa, hvorledes jeg skulde kunne savne det, som jeg netop er i allerfuldeste Besiddelse af. Dersom De vilde gøre Dem den Ulejlighed at lukke Ørene op, Frøken Tønnesen, vilde De netop i dette Øjeblik kunne høre Lærkerne synge ovenover Deres Hoved — langt dejligere, end Verdens største Virtuos kan gøre dem det efter i nogen Etude. Jeg behøver blot at gaa udenfor min Dør for at se et Rundmaleri for mig, som spotter al menneskelig Kunst; og den hele Sommer har jeg fra Morgen til Aften et helt Orkester spillende udenfor mine Vinduer: Stærerne i Trætoppene, Solsorten i Buskene, de smaa Musvitter — —“

„Ja, og Kragerne! Glem endelig ikke dem! — Og Hanerne! Aa, Gud, Hanerne!“ udbød hun og holdt i komisk Fortvivlelse Haanden op til Øret. „Der er i denne Tid et saadant Afskum, der hver Morgen, naar jeg ligger i min sødeste Søvn, stiller sig op udenfor mit Vindu og hyler og galer og skraaler . . . Aa, det er som at ligge paa en gloende Rist!“